

— Има! Какъ да нѣма! Лъжецъ! Нали се върнахъ завчера отъ Пловдивъ, тамъ ми казаха: дали и сапунъ и солъ и платове за децата ни! — викаше съ все сила единъ пискливъ, но силенъ гласъ. Това бѣше Маринка. Тя стискаше на изпусталѣлата си грѣдъ годиначе дете и махаше своята мазолеста отъ работа ржка.

— Нѣѣмааа! Казвамъ ви нѣма! — викна наново кметътъ и се помжчи да затвори прозореца, обаче единъ камъкъ профуча надъ главата ми и сврасна стѣклото, то съ звънъ се разби на хиляди части.

Кой знае какво щѣше да стане, ако не бѣше се подалъ баща ми отъ насрѣщната улица. Уважаванъ отъ всички, па и повечето отъ тия млади жени сж биле неговѣ ученички, ето ги, тѣ внезапно затихнаха и му сториха пжтъ да отиде къмъ общината. Само две-три деца хленчеха, не можеха да изсмучатъ, поне капка млѣко, отъ изсѣхналитѣ майчини гърди.

— Какво се е случило? Защо викаете? — попита тати съ своя тихъ и спокоенъ гласъ.

— Чичо Богиле, викаме за сапунъ и солъ — заговори Маринка. — А тия проклетници, преди петъ дни получили отъ Пловдивския комитетъ и сапунъ, и оризъ, и солъ, и захаръ, и платове за дрешки на децата, и пирони и желѣзо за палишници. Проклетницитѣ, три кола натоварили, а тукъ нищо нѣмало, нищо не даватъ. . .

— Ами, да видимъ, Маринке, може да е лъжа, — като каза това, той се изкачи по стѣлбитѣ и почука на вратата,

— Никого не приемаме сега! — изрева кметътъ отъ вѣтре. — Елате следъ обѣдъ!

— Азъ съмъ даскалъ Богилъ, нѣщо по служба ида.

— По никаква служба! Ти предвождашъ женитѣ! Азъ тебъ въ дранголника ще те изпратя! — пенеше се кметътъ отъ вѣтре.

— Татко, моля ти се, слѣзъ отъ тамъ. Той ще изпѣлни заканата си. . . а пжкъ знаешъ сега е военно време, до като се справишъ, то кой знае какво ще се случи. . . . Слѣзъ, азъ телеграфирахъ на коменданта и той скоро ще дойде. . . Хайде, татко, слѣзъ и посъветвай женитѣ да се разотидатъ.